

ארגון רבני צהר
היהדות של כולנו

החברה
למתניסים
רשת חברתית אמתית

יחד

זהות יהודית בקהילה

"לעשות אותם ימי משתה ושמחה
ומשלוח מנות איש לרעהו ומתנות לאביונים"

מגילת אסתר

פורים

לע"נ ד"ר אריה (ליאון) קרוניץ ז"ל

חג פורים הוא החג הכי שמח, וגם החג הכי מאחד. הכי של כולנו.

בפורים אפשר להרגיש שאנחנו משפחה יהודית אחת גדולה: צעירים ומבוגרים, חילונים וחרדים, גברים ונשים, מכל העדות ומכל התפוצות. קוראים ביחד את הסיפור המופלא של מגילת אסתר ומתחברים זה לזה במנות שאנו שולחים איש לרעהו. אופיו של חג פורים ממחיש לנו שוב, שאנחנו תמיד איש בשביל רעהו בכל זמן ובכל מקום.

זה גם הערך שמלווה את הפעילות של 'יחד מבית רשת אור תורה סטון' ו'ארגון רבני צהר'. שני הארגונים עוסקים בחיזוק הזהות היהודית ובחיבור למורשת תוך דיאלוג מתמיד של כל חלקי החברה היהודית. 'צהר' ו'אור תורה סטון' חברו יחד לפרויקט קריאת המגילה כדי להגיע לאנשים רבים ככל האפשר, המעוניינים לחוות יחדיו את שמחת החג וערכיו.

אנחנו שמחים שבאתם גם אתם לחגוג איתנו את חג הפורים ולהיות חלק מחוויה משמעותית של שמחה ואחדות

שחרו את התאריך

מוצאי שבת
ה' סיון 19.5.18
תיקון ליל שבועות
לכולם

פורים שמח!

מאחלים,

'יחד מבית רשת אור תורה סטון' ו'ארגון רבני צהר'

ברכות לפני מקרא המגילה

ברוך אתה י-י א-להינו מלך העולם
אשר קדשנו במצותיו וצונו על מקרא מגילה.

ברוך אתה י-י א-להינו מלך העולם שעשה נסים
לאבותינו בימים ההם בזמן הזה.

ברוך אתה י-י א-להינו מלך העולם שהחנינו וקימנו והגיענו לזמן הזה

פרק א

א ויהי בימי אחשורוש: הוא אחשורוש, המלך מהדיו ועד-
פוש--שבע ועשרים ומאה, מדינה. ב בימים, ההם--כשבת
המלך אחשורוש, על פסא מלכותו, אשר בשושן הבירה. ג
בשנת שלוש, למלכו, עשה משתה, לכל-שריו ועבדיו: חיל
פרס ומדי, הפרתמים ושרי המדינות--לפניו. ד בהראותו,
את-עשר כבוד מלכותו, ואת-יקה, תפארת גדולתו: ימים
רבים, שמונים ומאת יום. ה ובמלואת הימים האלה, עשה
המלך לכל-העם הנמצאים בשושן הבירה למגדול ועד-
קטן משתה--שבעת ימים: בחדר גנת ביתן המלך. ו חור
פרס ותכלת, אחוז בחבלי-בוץ וארגמן, על-גילי כסף,
ועמודי שש; מטות זהב וכסף, על רצפת בהט--ושש--וזהב
וסחרת. ז והשקות בכלי זהב, וכלים מכלים שונים; ויין
מלכות רב, כיד המלך. ח והשתיה כדת, אין אנס: כי-כן יסד
המלך, על כל-רב ביתו--לעשות, כרצון איש ואיש. ט
גם ושתה המלכה, עשתה משתה נשים--בית, המלכות,
אשר למלך אחשורוש. י ביום, השביעי, כטוב לב-המלך,
ביין--אמר למהומן בזהא חרבונא בגתא ואבגתא,
זתר וכרפס, שבעת הסריסים, המשרתים את-פני
המלך אחשורוש. יא להביא את-ושתה המלכה, לפני
המלך--בכתר מלכות: להראות העמים והשרים את-
יפיה, כי-טובת מראה היא. יב ותמאן המלכה ושתה,

נעים להכיר:
אחשוורוש

משתה מצומצם
הכניסה
למקומים בלבד

אם לנשים
מגיע משתה

אחשוורוש דורש
מהמלכה ושתה
להגיע ולהראות
לכולם מ' הכי
יפה בלילה
ושתה מסרבת -
קץ הסובב

רקע היסטורי

- חג פורים נקבע על הצלת היהודים בתקופת האימפריה הפרסית
- בשנת 586 לפני הספירה ירושלים נכנת לבבלים, נחרב בית המקדש הראשון ומתחילה גלות בבל
- בשנת 539 לפנה"ס - כובש כורש מלך פרס את בבל
- בשנת 538 לפנה"ס - הצהרת כורש הנותנת רשות ליהודים לחזור ולבנות את בית המקדש
- בשנת 516 לפנה"ס - ייסוד בית המקדש השני
- לאחר מלכות כורש ישב על כסא האימפריה נכדו, דריוש הראשון, עד שנת 486 לפנה"ס
- לאחר מותו ב 485 לפנה"ס עלה לשלטון כסרכסס, הוא אחשוורוש וכאן מתחיל סיפור המגילה

ייחודו של פורים

- החג נחוג בזכות תושייתה של אישה, אסתר המלכה
- זהו החג היחיד בלוח השנה העברי שפוצל לשני ימים: הרוב חוגגים ב"ד באדר ובערים שהיו מוקפות חומה בזמן יהושע בן נון, חוגגים ב"ו אדר
- המסרים המרכזיים של החג הם: החשיבות של אחדות העם בעתות צרה, מרכזיות השמחה בחיינו כיחידים וכעם, והצורך לומר תודה על ניסים ונפלאות - גלויים ונסתרים - שפוקדים את חיינו.
- רעיון נוסף שמתגלה במגילה הוא שמאחורי כל השתלשלות הסיפור עומד ה' בצורה נסתרת. שמו של ה' אינו מופיע במגילה כלל, אך הוא שוזר את עלילות החיים מאחורי הקלעים

ד"ר אריה (ליאון) קרוניץ ז"ל

ד"ר אריה (ליאון) קרוניץ נולד ב-1917 בקלצק פולין ונפטר בשנת 1985 במונטריאול, קנדה. בצעירותו התחנך בישיבה תורנית, ואח"כ סיים את לימודיו האקדמיים כדוקטור לחינוך יהודי. ד"ר קרוניץ הקדיש את חייו לעם היהודי ולמדינת ישראל כמחנך מוביל, כמנהיג ציוני וכפעיל בקהילה היהודית, וחיויו היוו דוגמה לגישור בין כל חלקי העם. הוא היה פעיל במגוון רחב של ארגונים יהודיים וציוניים, מתוך אמונה שזהו אמצעי חיוני לאיחוד כל יהודי קנדה הציוניים, דתיים וחילוניים, ימין ושמאל כאחד. הוא האמין בדבקות כי יותר מרכיבי זהות מחברים בינינו כיהודים מאלו המפרידים בינינו. ד"ר קרוניץ כיהן במספר תפקידי מפתח בקהילה היהודית, ביניהם בפדרציה הציונית של קנדה, בהסתדרות הציונית העולמית ובקונגרס היהודי העולמי. הוא היה אישיות מוערכת בקרב רבים ממנהיגי האומה, והללו נעזרו בו, בחוכמתו ובתבונתו, בעיקר בכל הנוגע לקשרים עם יהדות התפוצות. בנוסף למחויבותו הגדולה לקהילה ולעם היהודי, ד"ר קרוניץ היה איש משפחה ולסוק שהנאצו הגדולה ביותר הייתה לבלות בחיק הקרובים החשובים לו.

מגילת פורים יוצאת לאור לאור בשיתוף:

קרן אביעד-קבוצת אלול ELUL

ייעוץ ועריכה: איתן דור-שב | עיצוב: זליגר שומרון

הידעת?

"משלוח מנוח איש לרעהו"

במגילה מסופר שהיהודים בממלכת אחשורוש שלחו: משלוח מנוח איש לרעהו" (ט, יט)

משלוח המנוח מבטא אחדות ורכות ובעיקר נתינה. בטבענו אנו אוהבים לקבל ולקבל וחושבים שכלל שוקבל יותר, נהיה מאושרים יותר, אולם כאשר חושבים מעט יותר לעומק, מגלים שיש שמחה בנתינה, המשתווה ואף עולה לעיתים על שמחת הקבלה. הנתינה מאפשרת לאדם להשתחרר מאנוכיותו, להפתח והתחבר לאחר.

מנוח לאביונים

בפורים נוהגים להעניק מתנות לאביונים, הדבר מרגיל אותנו לשלב בכל שמחה שאנו חוגגים גם את הזולת. שעת אושר מזמינה אותנו לזכור את מי שאין ביכולתו לחגוג, ולאפשר גם לו להיות שמח

התעצות מלכותית דתופה - מה עושים?

גזר הדין על וטות: הדמה בגין פגיעה בכבוד המלך

לבוא בדבר המלך, אשר, ביד הסריסים; ויקצף המלך מאד, וחמתו בערה בו. (ס) ויאמר המלך, לחכמים ידעי העתים: כי-כן, דבר המלך, לפני, כל-ידעי דת ודין. יד והקרב אליו, פרשנא שתר אדמתא תרשיש, מרס מרסנא, ממוכן--שבעת שרי פרס ומדי, ראוי פני המלך, הישבים ראשנה, במלכות. טו בדת, מה-לעשות, במלכה, ושתי--על אשר לא-עשתה, את-מאמר המלך אחשורוש, ביד, הסריסים. (ס) ויאמר מומכן (ממוכן), לפני המלך והשרים, לא על-המלך לבדו, עותה ושתי המלכה: כי על-כל-השרים, ועל-כל-העמים, אשר בכל-מדינות המלך אחשורוש. יז כי-יצא דבר-המלכה על-כל-הנשים, להבזות בעליהן בעיניהן: באמרם, המלך אחשורוש אמר להביא את-ושתי המלכה לפניו--ולא-באה. יח והיום הזה תאמרנה שרות פרס ומדי, אשר שמעו את-דבר המלכה, לכל, שרי המלך; וכדי, בזיון וקצף. יט אם-על-המלך טוב, יצא דבר-מלכות מלפניו, ויכתב בדין פרס ומדי, ולא יעבור: אשר לא-תבוא ושתי, לפני המלך אחשורוש, ומלכותה יתן המלך, לרעותה הטובה ממנה. כ ונשמע פתגם המלך אשר-יעשה בכל-מלכותו, כי רבה היא; וכל-הנשים, יתנו יקר לבעליהן--למגדול, ועד-קטן. כא ויטיב, הדבר, בעיני המלך, והשרים; ויעש המלך, בדבר ממוכן. כב וישלח ספרים, אל-כל-מדינות המלך--אל-מדינה ומדינה בכתבה, ואל-עם ועם כלשונו: להיות כל-איש שדר בביתו, ומדבר כלשון עמו. (ס)

פרק ב

א אחרי הדברים האלה, בשנה חמת המלך אחשורוש--זכר את-ושתי ואת אשר-עשתה, ואת אשר-נגזר עליה. ב ויאמרו נערי-המלך, משרתיו: יבקשו למלך נערות בתולות, טובות מראה. ג ויפקד המלך פקידים, בכל-מדינות מלכותו, ויקבצו את-כל-נערה-בתולה טובת מראה אל-יד הגא סרים המלך שמר הנשים; ונתון, תמרוקיהן. ד והנערה, אשר תיטיב בעיני המלך--תמלך תחת ושתי; ויטיב הדבר בעיני המלך, ויעש כן. (ס) ה איש יהודי, היה בשושן הבירה; ושמו מרדכי, בן יאיר בן-שמעי בן-קיש--איש ימיני. ו אשר הגלה, מירושלים, עם-הגלה אשר הגלתה, עם יכניה מלך-יהודה--אשר הגלה, נבוכדנצר מלך בבל. ז והיה אמן את-הדסה, היא אסתר בת-דוד--כי אין לה, אב ואם; והנערה יפת-

אסתר נלקחת לתחרות ושומרת על זכות הסתיקה בנוגע למוצאה

הפתעה! אסתר היא הזוכה בתחרות! עוד מטעה, והפעם - לכבוד המלכה החדשה

המלך מתחרט על סילוק וטות ומכריז על תחרות מלכת הי"פ

נעים להכיר: מרדכי ואסתר

תא, וטובת מראה, ובמות אביה ואמה, לקחה מרדכי לו לבת. ה והיה, בהשמע דבר-המלך ודתו, ובהקבץ נערות רבות אל-שושן הבירה, אל-יד הגי; ותלקח אסתר אל-בית המלך, אל-יד הגי שמר הנשים. ט ותיטב הנערה בעיניו, ותשא חסד לפניו, ויבהל את-תמרוקיה ואת-מנותה לתת לה, ואת שבע הנערות הראיות לתת-לה מבית המלך; וישנה ואת-נערותיה לטוב, בית הנשים. י לא-הגידה אסתר, את-עמה ואת-מולדתה: כי מרדכי צוה עליה, אשר לא-תגיד. יא ובכל-יום ויום--מרדכי מתהלך, לפני חצר בית-הנשים: לדעת את-שלוש אסתר, ומה-יעשה בה. יב ובהגיע תר נערה ונערה לבוא אל-המלך אחשורוש, מקץ היות לה בדת הנשים שנים עשר חדש--כי בן ימלאו, ימי מרוקיהן: ששה חדשים, בשמן המה, וששה חדשים בבשמים, ובתמרוקי הנשים. יג ובה, הנערה באה אל-המלך--את כל-אשר תאמר ינתן לה, לבוא עמה, מבית הנשים, עד-בית המלך. יד בערב היא באה, ובבקר היא שבה אל-בית הנשים שני, אל-יד שעשגו סרים המלך, שמר הפילגשים: לא-תבוא עוד אל-המלך, כי אם-חפץ בה המלך ונקראה בשם. טו ובהגיע תר-אסתר בת-אביחיל דד מרדכי אשר לקח-לו לבת לבוא אל-המלך, לא בקשה דבר--כי אם את-אשר יאמר הגי סרים-המלך, שמר הנשים; ותהי אסתר נשאת חן, בעיני כל-ראייה. טז ותלקח אסתר אל-המלך אחשורוש, אל-בית מלכותו, בחדש העשירי, הוא-חדש טבת--בשנת-שבע, למלכותו. יז ויאהב המלך את-אסתר מכל-הנשים, ותשא חן וחסד לפניו מכל-הבתולות; וישם כתר-מלכות בראשה, ומליכה תחת ושתי. יח ויעש

הַמֶּלֶךְ מִשְׁתַּה גָּדוֹל, לְכָל-שָׂרָיו וְעַבְדָּיו--אֵת, מִשְׁתַּה אֶסְתֵּר; וְהִנָּחָה לַמְּדִינוֹת עֲשֵׂה, וַיִּתֵּן מִשְׁאֵת בְּיַד הַמֶּלֶךְ. יט וּבְהַקְבִּץ בְּתוֹלוֹת, שְׁנִית; וּמִרְדָּכִי, יֵשֵׁב בִּשְׁעַר-הַמֶּלֶךְ. כ אֵין אֶסְתֵּר, מַגִּדַת מוֹלְדֹתָהּ וְאֵת-עַמָּהּ, כִּאֲשֶׁר צִוָּה עָלֶיהָ, מִרְדָּכִי; וְאֵת-מֵאֲמֵר מִרְדָּכִי אֶסְתֵּר עֲשֵׂה, כִּאֲשֶׁר הִיטָה בְּאִמְנָה אֹתוֹ. (ס) כא בְּיָמִים הָהֵם, וּמִרְדָּכִי יוֹשֵׁב בִּשְׁעַר-הַמֶּלֶךְ; קִצְף בְּגָתָן וְתָרַשׁ שְׁנֵי-סֵרִיסֵי הַמֶּלֶךְ, מִשְׁמֵרֵי הַסֵּף, וַיִּבְקְשׁוּ לִשְׁלַח יָד, בַּמֶּלֶךְ אַחֲשֻׁרֶשׁ. כב וַיִּזְדַּע הַדָּבָר לַמִּרְדָּכִי, וַיִּגַּד לְאֶסְתֵּר הַמֶּלֶכָה; וַתֹּאמֶר אֶסְתֵּר לַמֶּלֶךְ, בְּשֵׁם מִרְדָּכִי. כג וַיִּבְקֶשׁ הַדָּבָר וַיִּמְצָא, וַיִּתְּלוּ שְׁנֵיהֶם עַל-עֵץ; וַיִּכְתֹּב, בְּסֵפֶר דְּבָרֵי הַיָּמִים--לִפְנֵי הַמֶּלֶךְ. (ס)

נס"ו התנקשות
במלך -
מרדכי מציל
את המצב

פרק ג

א אַחֲרֵי הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה, גָּדַל הַמֶּלֶךְ אַחֲשֻׁרֶשׁ אֶת-הָמֶן בֶּן-הַמֶּדְתָּא הָאֲגָגִי--וַיִּנְשָׂאֵהוּ; וַיִּשֶׁם, אֶת-בְּסָאוֹ, מַעַל, כָּל-הַשָּׂרִים אֲשֶׁר אֹתוֹ. ב וְכָל-עַבְדֵי הַמֶּלֶךְ אֲשֶׁר-בִּשְׁעַר הַמֶּלֶךְ, כֹּדָעִים וּמִשְׁתַּחֲוִים לְהָמָן--כִּי-כֵן, צִוָּה-לוֹ הַמֶּלֶךְ; וּמִרְדָּכִי--לֹא יִכְרַע, וְלֹא יִשְׁתַּחֲוֶה. ג וַיֹּאמְרוּ עַבְדֵי הַמֶּלֶךְ, אֲשֶׁר-בִּשְׁעַר הַמֶּלֶךְ--לַמִּרְדָּכִי: מִדּוּעַ אַתָּה עוֹבֵר, אֵת מִצְוַת הַמֶּלֶךְ. ד וַיְהִי, בְּאַמְרָם (כְּאַמְרָם) אֱלֹדֵי יוֹם וַיּוֹם, וְלֹא שָׁמַע, אֱלֹהֵיהֶם; וַיִּגִּידוּ לְהָמָן, לְדָאוֹת הַיַּעֲמָדוֹ דְּבָרֵי מִרְדָּכִי--כִּי-הִגִּיד לָהֶם, אֲשֶׁר-הוּא יְהוּדִי. ה וַיֵּרָא הָמָן--כִּי-אֵין מִרְדָּכִי, כֹּדָע וּמִשְׁתַּחֲוֶה לוֹ; וַיִּמְלֵא הָמָן, חֲמָה. ו וַיְבִי בְּעֵינָיו, לִשְׁלַח יָד בְּמִרְדָּכִי לְבַדּוֹ--כִּי-הִגִּידוּ לוֹ, אֶת-עַם מִרְדָּכִי; וַיִּבְקֶשׁ הָמָן, לְהַשְׁמִיד אֶת-כָּל-הַיְּהוּדִים אֲשֶׁר בְּכָל-מְלָכוֹת אַחֲשֻׁרֶשׁ--עַם מִרְדָּכִי. ז בַּחֹדֶשׁ הָרִאשׁוֹן, הוּא-חֹדֶשׁ נִסָּן, בִּשְׁנַת שְׁתֵּים עָשָׂרָה, לַמֶּלֶךְ אַחֲשֻׁרֶשׁ: הַפִּיל פֹּדֵר הוּא הַגּוֹרֵל לִפְנֵי הָמָן, מִיּוֹם לַיּוֹם וּמִחֹדֶשׁ לְחֹדֶשׁ שְׁנָיִם-עָשָׂר--הוּא-חֹדֶשׁ אָדָר. (ס) ח וַיֹּאמֶר הָמָן, לַמֶּלֶךְ אַחֲשֻׁרֶשׁ--יִשְׁנֹנוּ עִם-אֶחָד מִפֹּדֶר וּמִפֹּדֶד בֵּין הָעַמִּים, בְּכָל מְדִינוֹת מְלָכוֹתָךְ; וְדַתִּיהֶם שְׁנוֹת מִכָּל-עַם, וְאֵת-דַּתִּי הַמֶּלֶךְ אֵינִם עוֹשִׂים, וְלַמֶּלֶךְ אֵין-שׂוֹה, לְהַנִּיחֵם. ט אִם-עַל-הַמֶּלֶךְ טוֹב, יִכְתֹּב לְאַבְדָּם; וְעֲשֶׂרֶת אֲלָפִים כֶּבֶד--כֶּסֶף, אֲשָׁקוּל עַל-יָדֵי עֹשֵׂי הַמְּלָאכָה, לְהַבִּיאַ, אֶל-גִּנְיֵי הַמֶּלֶךְ, י וַיִּסֹּר הַמֶּלֶךְ אֶת-טַבַּעְתּוֹ, מֵעַל יָדוֹ; וַיִּתְּנָהּ, לְהָמָן בֶּן-הַמֶּדְתָּא הָאֲגָגִי--צָרֵר הַיְּהוּדִים. יא וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ לְהָמָן, הֲכֵסֶף נָתַן לָךְ; וְהָעַם, לַעֲשׂוֹת בּוֹ כַּטּוֹב בְּעֵינֶיךָ. יב וַיִּקְרָאוּ סִפְרֵי הַמֶּלֶךְ בַּחֹדֶשׁ הָרִאשׁוֹן, בִּשְׁלוֹשָׁה עָשָׂר יוֹם בּוֹ, וַיִּכְתֹּב בְּכָל-אֲשֶׁר-צִוָּה הָמָן אֶל אַחֲשֻׁרְפָּנֵי-הַמֶּלֶךְ וְאֶל-הַפָּחוֹת אֲשֶׁר עַל-מְדִינָהּ וּמְדִינָהּ וְאֶל-שָׂרֵי עַם וְעַם, מְדִינָהּ וּמְדִינָהּ כְּכַתְבָּהּ וְעַם

לא נעים
להכיר - המן

הר"ט"נג של
המן עולה
בג'בו המלך.
מרדכי מסרב
להשתחוות
להמן!

תירוצ נוח
להפעלת
תכנית חיסול
על היהודים

לא קטנה
לשכנע את
המלך באימוץ
הפיתרון הסופי

וְעַם כָּל-שָׂנֹא: בְּשֵׁם הַמֶּלֶךְ אַחֲשֻׁרֶשׁ נִכְתַּב, וְנִחָתָם בְּטַבַּעַת הַמֶּלֶךְ. יג וַיִּשְׁלַח סִפְרִים בְּיַד הָרָצִים, אֶל-כָּל-מְדִינוֹת הַמֶּלֶךְ--לְהַשְׁמִיד לְהָרֹג וּלְאַבֵּד אֶת-כָּל-הַיְּהוּדִים מִנְּעֵר וְעַד-זָקֵן טָף וְנָשִׁים בְּיוֹם אֶחָד, בִּשְׁלוֹשָׁה עָשָׂר לְחֹדֶשׁ שְׁנָיִם-עָשָׂר הוּא-חֹדֶשׁ אָדָר; וַיִּשְׁלַח, לְבָזוֹ. יד פִּתְשָׁנָה הִכְתַּב, לְהַנִּיחַ דַּת בְּכָל-מְדִינָהּ וּמְדִינָהּ, גִּלּוּי, לְכָל-הָעַמִּים--לְהִיּוֹת עֲתִידִים, לַיּוֹם הַזֶּה. טו הָרָצִים יֵצְאוּ דְחוּפִים, בְּדָבָר הַמֶּלֶךְ, וְהַדָּת נִתְּנָה, בְּשׁוֹשֵׁן הַבִּירָה; וְהַמֶּלֶךְ וְהָמָן יֵשְׁבוּ לִשְׁתוֹת, וְהָעִיר שׁוֹשֶׁן נְבוֹכָדָה. (ס)

פרק ד

א וּמִרְדָּכִי, יָדַע אֶת-כָּל-אֲשֶׁר נַעֲשָׂה, וַיִּקְרַע מִרְדָּכִי אֶת-בְּגָדָיו, וַיִּלְבַּשׁ שָׂק וַאֲפֹר; וַיֵּצֵא בְּתוֹךְ הָעִיר, וַיִּזְעַק וַיַּעֲקֶה גְדוּלָּה וּמְרָה. ב וַיָּבֹאוּ, עַד לִפְנֵי שְׁעַר-הַמֶּלֶךְ: כִּי אֵין לְבֹא אֶל-שְׁעַר הַמֶּלֶךְ בְּלִבוּשׁ שָׂק. ג וּבְכָל-מְדִינָהּ וּמְדִינָהּ, מְקוֹם אֲשֶׁר דָּבַר-הַמֶּלֶךְ וְדָתוֹ מִגִּיעַ--אֲבָל גְּדוּל לַיְּהוּדִים, וְצוּם וּבְכִי וּמִסָּפֵד; שָׂק וַאֲפֹר, יַעַע לְדָבָים. ד וַתְּבֹאוּנִי (וְתִבְאוּנִי) נַעֲדוֹת אֶסְתֵּר וְסִרְסִיָּה, וַיִּגִּידוּ לָהּ, וַתִּתְחַלְחַל הַמֶּלֶכָה, מְאֹד; וַתִּשְׁלַח בְּגָדִים לְהַלְבִּישׁ אֶת-מִרְדָּכִי, וּלְהַסִּיר שָׂקוֹ מֵעָלָיו--וְלֹא קָבַל. ה וַתִּקְרָא אֶסְתֵּר לְהִתֵּן מִסָּרִיסֵי הַמֶּלֶךְ, אֲשֶׁר הָעֲמִיד לִפְנֵיהָ, וַתִּצְוֶהוּ, עַל-מִרְדָּכִי--לְדַעַת מַה-זֶּה, וְעַל-מַה-זֶּה. ו וַיֵּצֵא הֵתֵךְ, אֶל-מִרְדָּכִי--אֶל-דְּחוּב הָעִיר, אֲשֶׁר לִפְנֵי שְׁעַר-הַמֶּלֶךְ. ז וַיִּגַּד-לוֹ מִרְדָּכִי, אֵת כָּל-אֲשֶׁר קָרָהוּ; וְאֵת פֶּרֶשֶׁת הַכֶּסֶף, אֲשֶׁר אָמַר הָמָן לִשְׁקוֹל עַל-גִּנְיֵי הַמֶּלֶךְ בִּיהוּדִים (בִּיהוּדִים)--לְאַבְדָּם. ח וְאֵת-פִּתְשָׁנָה כְּתָב-הַדָּת אֲשֶׁר-נָתַן בְּשׁוֹשֵׁן לְהַשְׁמִידָם, נָתַן לוֹ--לְהִרְאוֹת אֶת-אֶסְתֵּר, וּלְהִגִּיד לָהּ; וּלְצִוּוֹת עָלֶיהָ, לְבֹא אֶל-הַמֶּלֶךְ לְהִתְחַנֵּן-לוֹ וּלְבַקֵּשׁ מִלְּפָנָיו--עַל-עַמָּהּ. ט וַיָּבֹאוּ, הֵתֵךְ; וַיִּגַּד לְאֶסְתֵּר, אֵת דְּבָרֵי מִרְדָּכִי. י וַתֹּאמֶר אֶסְתֵּר לְהִתֵּן, וַתִּצְוֶהוּ אֶל-מִרְדָּכִי. יא כָּל-עַבְדֵי הַמֶּלֶךְ וְעַם-מְדִינוֹת הַמֶּלֶךְ יָדָעִים, אֲשֶׁר כָּל-אִישׁ וְאִשָּׁה אֲשֶׁר יָבֹא-אֶל-הַמֶּלֶךְ אֶל-הַחֲצֵר הַפְּנִימִית אֲשֶׁר לֹא-יִקְרָא אַחַת דָּתוֹ לְהִמָּית, לְבַד מֵאֲשֶׁר יוֹשִׁיט--לוֹ הַמֶּלֶךְ אֶת-שֶׁרָבִיט הַזֶּהָב, וְחָיָה; וְאִנִּי, לֹא נִקְרָאתִי לְבֹא אֶל-הַמֶּלֶךְ--זֶה, שְׁלוֹשִׁים יוֹם. יב וַיִּגִּידוּ לַמִּרְדָּכִי, אֵת דְּבָרֵי אֶסְתֵּר. יג וַיֹּאמֶר מִרְדָּכִי, לְהָשִׁיב אֶל-אֶסְתֵּר: אֶל-תְּדַמֶּי בְּנַפְשָׁהּ, לְהַמְלִיט בֵּית-הַמֶּלֶךְ מִכָּל-הַיְּהוּדִים. יד כִּי אִם-הִחֲרַשׁ תַּחֲרִישִׁי, בַּעַת הַזֹּאת--רוּחַ וְהַצֵּלָה יַעֲמוּד לַיְּהוּדִים מִמְּקוֹם אַחֵר, וְאֵת וּבֵית-אֲבִיךָ תֵּאבְדוּ; וְמִי יוֹדֵעַ--אִם-לָעַת כְּזֹאת, הִגַּעַת לְמַלְכוּת. טו וַתֹּאמֶר אֶסְתֵּר, לְהָשִׁיב אֶל-מִרְדָּכִי. טז לֵךְ בְּנוֹם אֶת-

הבטורה המרה
עושה לה
כנפ"ים - הלם
בקרנ יהודי
הממלכה!

אסתר
מתעלצת
במצב - מרדכי
דורש מאסתר
להפעיל
קשרים!

תגובת אסתר:
הדבר כרוך
בסכנת ח"ם!

תגובת מרדכי:
עכשו! או
לעולם לא!

אסתר
מתג'סית -
כולם צמים
ומתפללים
להצלחתה
במשמיה

אסתר ניצבת
מול המלך -
התמצא חן
בעיניו!

אתחווה
שוב נשבה
בקסמה - "עד
תצי המלכות"
אסתר מזמינה
את המלך והמן
למשתה

משאלה
של אסתר
במשתה: תבואו
גם מחר...

המן זועם על
מרדכי ומזמין
עמוד תליה
גבוה

פרק ה

כל-היהודים הנמצאים בשושן, וצומו עלי ואל-
תאכלו ואל-תשתו שלשת ימים לילה ויום--
גם-אני ונערתי, אצום בן; ובכן אבוא אל-המלך,
אשר לא-כדת, וכאשר אבדתי, אבדתי. ויַעֲבֹד,
מרדכי, ויעש, ככל אשר-צוהה עליו אסתר.

א ויהי ביום השלישי, ותלבש אסתר מלכות,
ותעמד בחצר בית-המלך הפנימית, נכח בית
המלך; והמלך יושב על-כסא מלכותו, בבית
המלכות, נכח, פתח הבית. ב ויהי כראות המלך
את-אסתר המלכה, עמדת בחצר--נשאה
חן, בעיניו; ויושט המלך לאסתר, את-שרביט
הזהב אשר בידו, ותקרב אסתר, ותגע בראש
השרביט. ג ויאמר לה המלך, מה-לך אסתר
המלכה; ומה-בקשתך עד-חצי המלכות, וינתן
לך. ד ותאמר אסתר, אם-על-המלך טוב--
יבוא המלך והמן היום, אל-המשתה אשר-
עשיתי לו. ה ויאמר המלך--מהרו את-המן,
לעשות את-דבר אסתר; ויבא המלך והמן,
אל-המשתה אשר-עשתה אסתר. ו ויאמר
המלך לאסתר במשתה היום, מה-שאלתך
וינתן לך; ומה-בקשתך עד-חצי המלכות,
ותעש. ז ותען אסתר, ותאמר: שאלתי,
ובקשתי. ח אם-מצאתי חן בעיני המלך, ואם-
על-המלך טוב, לתת את-שאלתי, ולעשות
את-בקשתי--יבוא המלך והמן, אל-המשתה
אשר אעשה להם, ומחר אעשה, כדבר המלך.
ט ויצא המן ביום ההוא, שמח וטוב לב; וכראות
המן את-מרדכי בשער המלך, ולא-קם ולא-זע
ממנו--וימלא המן על-מרדכי, חמה. י ויתאפק
המן, ויבוא אל-ביתו; וישלח ויבא את-אהביו,
ואת-זרש אשתו. יא ויספר להם המן את-כבוד
עשרו, ורב בניו; ואת כל-אשר גדלו המלך
ואת אשר נשאו, על-השרים ועבדי המלך.

המלך
לא מצליח
להרדם - ס'פור
לפני השנה...
האם לא
צ'פרתי את
מרדכי על
שהציל אותי?

המלך: "מה
לעשות באיש
אשר המלך
חפץ ביקרו?"
המן מסוכנע
שמדובר בו
ומפריז בגינוי
כבוד

פקודת המלך:
עשה כל זאת
למרדכי היהודי!

המן מגיע
לביתו מבוי"ט
ומיד נקרא
למשתה

יב ויאמר המן--אף לא-הביאה אסתר המלכה
עם-המלך אל-המשתה אשר-עשתה, כי אם-
אותי; וגם-למחר אני קרוא-לה, עם-המלך.
יג וכל-זה, איננו שנה לי: בכל-עת, אשר אני
ראה את-מרדכי היהודי--יושב, בשער המלך.
יד ותאמר לו זרש אשתו וכל-אהביו, יעשו-עץ
גבה חמשים אמה, ובבקר אמר למלך ויתלו
את-מרדכי עליו, ובא-עם-המלך אל-המשתה
שמח; וייתב הדבר לפני המן, ויעש העץ. (ס)

פרק ו

א כלילה ההוא, נדרה שנת המלך; ויאמר
להביא את-ספר הזכרונות דברי הימים, ויהיו
נקראים, לפני המלך. ב ומצא כתוב, אשר
הגיד מרדכי על-בגתנא ותרש שני סריסי
המלך--משמרי, הסף; אשר בקשו לשלח יד,
במלך אחשוורוש. ג ויאמר המלך--מה-נעשה
יקר וגדולה למרדכי, על-זה; ויאמרו נערי
המלך, משרתיו, לא-נעשה עמו, דבר. ד ויאמר
המלך, מי בחצר; והמן בא, לחצר בית-המלך
החיצונה, לאמר למלך, לתלות את-מרדכי
על-העץ אשר-הכין לו. ה ויאמרו נערי המלך,
אליו--הנה המן, עמד בחצר; ויאמר המלך,
יבוא. ו ויבוא, המן, ויאמר לו המלך, מה-
לעשות באיש אשר המלך חפץ ביקרו; ויאמר
המן, בלבד, למי יחפץ המלך לעשות יקר, יותר
ממני. ז ויאמר המן, אל-המלך: איש, אשר
המלך חפץ ביקרו. ח ויבאו לבוש מלכות,
אשר לבש-בו המלך; וסוס, אשר רכב עליו
המלך, ואשר נתן בחר מלכות, בראשו. ט
ונתון הלבוש והסוס, על-יד-איש משרי המלך
הפרתמים, והלבישו את-האיש, אשר המלך
חפץ ביקרו; והרביבהו על-הסוס, ברחוב העיר,
וקראו לפניו, ככה יעשה לאיש אשר המלך
חפץ ביקרו. י ויאמר המלך להמן, מהר קח
את-הלבוש ואת-הסוס באשר דברת, ועשה--
כן למרדכי היהודי, היושב בשער המלך:
אל-תפל דבר, מכל אשר דברת. יא ויקח המן
את-הלבוש ואת-הסוס, וילבש את-מרדכי;
וירביבהו, ברחוב העיר, ויקרא לפניו, ככה
יעשה לאיש אשר המלך חפץ ביקרו. יב וישב
מרדכי, אל-שער המלך; והמן נדחף אל-ביתו,
אבל וחרפו ראש. יג ויספר המן לזרש אשתו,
ולכל-אהביו, את, כל-אשר קרהו; ויאמרו
לו חכמיו וזרש אשתו, אם מזרע היהודים
מרדכי אשר החלות לנפל לפניו לא-תוכל
לו--כי-נפול תפול, לפניו. יד עודם מדברים
עמו, וסריסי המלך הגיעו; ויבהלו להביא
את-המן, אל-המשתה אשר-עשתה אסתר.

הידעת?

למה מתפללים בפורים?

יש המסבירים שמקור המנהג להתכשב בפורים
מבוסס על המסופר במגילה שרבים מהצוררים
התחנפו ליהודים כדי להנצל מעונש.
בפורים אנו עוטים על פנינו מסיכות שלכאורה
מסתירות את פנינו, אולם במובן מסויים,
כיון שהאדם רגיל להקיף עצמו בהגנות,
בהרגלים וב"כוח" מסויימת, לכן דוקא מסכות
הפורים מאפשרות לנו להשיל מעט את המסיכה
הנסוכה על פנינו להיות רגוע - אנו עצמינו,
ללא חשש מתגובת הסובבים וללא חשש
מתיוג ומשיון הנובע
ממבט חיצוני

פרק ז

אסתר חושפת
בפני המלך את
תכניות המן

א ויבא המלך והמן, לשתות עם-אסתר המלכה. **ב** ויאמר המלך לאסתר גם ביום השני, במשתה היון--מה-שאלתך אסתר המלכה, ותנתן לך; ומה-בקשתך עד-חצי המלכות, ותעש. **ג** ותען אסתר המלכה, ותאמר--אם-מצאתי חן בעיניך המלך, ואם-על-המלך טוב: תנתן-לי נפשי בשאלתי, ועמי בבקשתי. **ד** כי נמכרנו אני ועמי, להשמיד להרוג ולאבד; ואלו לעבדים ולשפחות נמכרנו, החרשתי--כי אין הצר שנה, בנזק המלך. **ה** ויאמר המלך אחשוורוש, ויאמר לאסתר המלכה: מי הוא זה ואי-זה הוא, אשר-מלאו לבו לעשות כן. **ו** ותאמר אסתר--איש צר ואויב, המן הרע הזה; והמן נבעת, מלפני המלך והמלכה. **ז** והמלך קם בחמתו, ממשתה היון, אל-גנת, הביתן; והמן עמה לבקש על-נפשו מאסתר המלכה--כי ראה, כי-כלתה אליו הרעה מאת המלך. **ח** והמלך שב מגנת הביתן אל-בית משתה היון, והמן נפל על-המטה אשר אסתר עליה, ויאמר המלך, הגם לכבוש את-המלכה עמי בבית; הדבר, יצא מפי המלך, ויפני המן, חפז. **ט** ויאמר חרבונה אחד מן-הסריסים לפני המלך, גם הנה-העץ אשר-עשה המן למרדכי אשר דבר-טוב על-המלך עמד בבית המן--גבה, חמשים אמה; ויאמר המלך, תלהו עליו. **י** ויתלו, את-המן, על-העץ, אשר-הכין למרדכי; וחמת המלך, שככה. **ס**

המלך לא
מצליח להרע
ופוקד לתלות
את המן

פרק ח

א ביום ההוא, נתן המלך אחשוורוש לאסתר המלכה, את-בית המן, צרר היהודים (היהודים); ומרדכי, בא לפני המלך--כי-הגידה אסתר, מה הוא-לה. **ב** ויסר המלך את-טבעתו, אשר העביר מהמן, ויתנה, למרדכי; ותשם אסתר את-מרדכי, על-בית המן. **ג** ותוסף אסתר, ותדבר לפני המלך, ותפל, לפני רגליו; ותבך ותתחנן-לו, להעביר את-רעת המן האגגי, ואת מחשבתו, אשר חשב על-היהודים. **ד** ויושט המלך לאסתר, את שרבת הזהב; ותקם אסתר, ותעמד לפני המלך. **ה** ותאמר אם-על-המלך טוב ואם-מצאתי חן לפניו, וכשר הדבר לפני המלך, וטובה אני, בעיניו--יכתב להשיב את-הספרים, מחשבת המן בן-המדתא האגגי, אשר כתב לאבד את-היהודים, אשר בכל-מדינות המלך. **ו** כי איככה אוכל, וראיתי, ברעה, אשר-ימצא את-עמי; ואיככה אוכל וראיתי, באבדן מולדתי.

סיוף:
מרדכי יהודי
הוא הדוד של
המלכה

אסתר
מתחננת למלך
שיבטל את
הגזירה

המלך מאפשר
למרדכי ואסתר
להוציא פקודות
חדשות

"ליהודים היתה
אורה ונאמה..."

"ונהפוך הוא" -
במקום השמדת
היהודים...
מלחמת נחמן
ליהודים!

ס ויאמר המלך אחשוורוש לאסתר המלכה, ולמרדכי היהודי: הנה בית-המן נתתי לאסתר, ואתו תלו על-העץ--על אשר-שלח ידו, ביהודים (ביהודים). **ח** ואתם כתבו על-היהודים כטוב בעיניכם, בשם המלך, וחתמו, בטבעת המלך; כי-כתב אשר-נכתב בשם-המלך, ונחתום בטבעת המלך--אין להשיב. **ט** ויקראו ספרי-המלך בעת-ההיא בחדש השלישי הוא-חדש סיון, בשלושה ועשרים בו, ויכתב בכל-אשר-צוה מרדכי אל-היהודים ואל האחשדרפנים-והפחות ושרי המדינות אשר מהדו ועד-כוש שבע ועשרים ומאה מדינה, מדינה ומדינה בכתבה ועם ועם בלשנו; ואל-היהודים--בכתבם, וכלשונם. **י** ויכתב, בשם המלך אחשוורוש, ויחתם, בטבעת המלך; וישלח ספרים ביד הרצים בסוסים רכבי הרכש, האחשתרנים--בני, הרמכים. **יא** אשר נתן המלך ליהודים אשר בכל-עיר-ועיר, להקהל ולעמד על-נפשם--להשמיד ולהרג ולאבד את-כל-חילעם ומדינה הצרים אתם, טף ונשים; ושללם, לבז. **יב** ביום אחד, בכל-מדינות המלך אחשוורוש--בשלושה עשר לחדש שנים-עשר, הוא-חדש אדר. **יג** פתשגן הכתב, להנתן דת בכל-מדינה ומדינה, גלוי, לכל-העמים; ולהיות היהודים (היהודים) עתודים (עתידים) ליום הזה, להנקם מאיביהם. **יד** הרצים רכבי הרכש, האחשתרנים, יצאו מבהלים ורחופים, בדבר המלך; והדת נתנה, בשושן הבירה. **ס** ומרדכי יצא מלפני המלך, בלבוש מלכות תכלת וחור, ועטרת זהב גדולה, ותכריך בויץ וארגמן; והעיר שושן, צהלה ושמחה. **טו** ליהודים, היתה אורה ושמחה, וששן, ויקר. **יז** ובכל-מדינה ומדינה ובכל-עיר ועיר, מקום אשר דבר-המלך ודתו מגיע, שמחה וששון ליהודים, משתה ויום טוב; ורבים מעמי הארץ, מתייהדים--כי-נפל פחד-היהודים, עליהם.

פרק ט

א ובשנים עשר חדש הוא-חדש אדר, בשלושה עשר יום בו, אשר הגיע דבר-המלך ודתו, להעשות: ביום, אשר שברו איבי היהודים לשלוט בהם, ונהפוך הוא, אשר ישלטו היהודים המה בשנאיהם. **ב** נקלה היהודים בעריהם, בכל-מדינות המלך אחשוורוש, לשלח יד, במבקשי רעתם; ואיש לא-עמד לפניהם, כי-נפל פחדם על-כל-העמים. **ג** וכל-שרי המדינות והאחשדרפנים והפחות, ועשי המלאכה אשר למלך--מנשאים, את-היהודים: כי-נפל פחד-מרדכי, עליהם. **ד**

בִּי-גָדוֹל מְרַדְכִי בְּבֵית הַמֶּלֶךְ, וְשָׁמְעוּ הוֹלֵךְ
בְּכָל-הַמְּדִינוֹת: בִּי-הָאִישׁ מְרַדְכִי, הוֹלֵךְ וְגָדוֹל.
וַיָּכּוּ הַיְּהוּדִים בְּכָל-אֵיבֵיהֶם, מִכַּת-חֶרֶב וְהָרָג
וְאָבֶדְן; וַיַּעֲשׂוּ בִשְׁנֵאֵיהֶם, כְּרִצּוֹנָם. **ו** וּבִשְׁוִשׁן
הַבִּירָה, הָרָגוּ הַיְּהוּדִים וְאָבֶד--חֲמֵשׁ מֵאוֹת, **(ו)**
אִישׁ. **(ס)**
פֶּרֶשׁנִדְתָּא **(ס)**
דְּלָפוֹן, **(ס)**
אֶסְפֶּתָא. **(ס)**
פֶּוֹדְתָא **(ס)**
אֶדְלֵיא, **(ס)**
אֶרִידְתָּא. **(ס)**
פֶּרְמִשְׁתָּא **(ס)**
אֶרִיסִי, **(ס)**
אֶרִידִי **(ס)**
וְזִתָּא. **(ס)**
י עֲשֶׂרֶת **(ו)**
בְּנֵי הָמֶן בֶּן-הַמְּדִנָּה, צִרַר הַיְּהוּדִים--הָרָגוּ;
וּבִבְזָה--לֹא שָׁלְחוּ, אֶת-יָדָם. **י** בְּיוֹם הַהוּא, בָּא
מִסְפֵּר הַהֲרוּגִים בִּשְׁוִשׁן הַבִּירָה--לִפְנֵי הַמֶּלֶךְ.
י וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ לְאַסְתֵּר הַמַּלְכָּה, בִּשְׁוִשׁן
הַבִּירָה הָרָגוּ הַיְּהוּדִים וְאָבֶד חֲמֵשׁ מֵאוֹת אִישׁ
וְאֵת עֲשֶׂרֶת בְּנֵי-הָמֶן--בִּשְׁאֵר מְדִינֹת הַמֶּלֶךְ,
מִה עָשׂוּ; וּמִה-שָּׁאֲלָתְךָ וַיִּנָּתֶן לָךְ, וּמִה-בִּקְשָׁתְךָ
עוֹד וְתַעֲשִׂי. **י** וַתֹּאמֶר אֶסְתֵּר, אִם-עַל-הַמֶּלֶךְ
טוֹב--יִנָּתֶן גַּם-מִיָּחָד לַיְּהוּדִים אֲשֶׁר בִּשְׁוִשׁן,
לַעֲשׂוֹת כְּדֵת הַיּוֹם; וְאֵת עֲשֶׂרֶת בְּנֵי-הָמֶן, יִתְּלוּ
עַל-הָעֵץ. **י** וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ לַהֲעֲשׂוֹת כֹּן, וְתִנָּתֶן
דָּת בִּשְׁוִשׁן; וְאֵת עֲשֶׂרֶת בְּנֵי-הָמֶן, תִּלְּוּ. **טו**
וַיִּקְהֲלוּ הַיְּהוּדִים (הַיְּהוּדִים) אֲשֶׁר-בִּשְׁוִשׁן, גַּם
בְּיוֹם אַרְבַּעַה עָשָׂר לַחֹדֶשׁ אֲדָר, וַיַּהֲרֹגוּ בִּשְׁוִשׁן,
שְׁלֹשׁ מֵאוֹת אִישׁ; וּבִבְזָה--לֹא שָׁלְחוּ, אֶת-
יָדָם. **טז** וְשָׂאֵר הַיְּהוּדִים אֲשֶׁר בְּמְדִינֹת הַמֶּלֶךְ
נִקְהָלוּ וַעֲמָד עַל-נַפְשָׁם, וְנוֹחַ מֵאֵיבֵיהֶם, וְהָרוּג
בִּשְׁנֵאֵיהֶם, חֲמִשָּׁה וּשְׁבַעִים אָלֶף; וּבִבְזָה--לֹא
שָׁלְחוּ, אֶת-יָדָם. **יז** בְּיוֹם-שְׁלוֹשָׁה עָשָׂר לַחֹדֶשׁ
אֲדָר; וְנוֹחַ, בְּאַרְבַּעַה עָשָׂר בּוֹ, וַעֲשֶׂה אֹתוֹ, יוֹם
מְשֻׁתָּה וְשִׂמְחָה. **יח** וְהַיְּהוּדִים (וְהַיְּהוּדִים) אֲשֶׁר-
בִּשְׁוִשׁן, נִקְהָלוּ בְּשְׁלוֹשָׁה עָשָׂר בּוֹ, וּבְאַרְבַּעַה
עָשָׂר בּוֹ, וְנוֹחַ, בְּחֲמִשָּׁה עָשָׂר בּוֹ, וַעֲשֶׂה אֹתוֹ, יוֹם
מְשֻׁתָּה וְשִׂמְחָה. **יט** עַל-כֵּן הַיְּהוּדִים הַפְּרוּזִים
(הַפְּרָזִים), הַיֹּשְׁבִים בְּעָרֵי הַפְּרָזוֹת--עָשִׂים אֵת
יוֹם אַרְבַּעַה עָשָׂר לַחֹדֶשׁ אֲדָר, שִׂמְחָה וּמְשֻׁתָּה
וְיוֹם טוֹב; וּמְשַׁלַּח מְנוֹת, אִישׁ לְרֵעֵהוּ. **כ** וַיִּכְתֹּב
מְרַדְכִי, אֶת-הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה; וַיִּשְׁלַח סְפָרִים
אֶל-כָּל-הַיְּהוּדִים, אֲשֶׁר בְּכָל-מְדִינֹת הַמֶּלֶךְ
אֲחֻשְׁרוּשׁ--הַקְּרוּבִים, וְהַרְחוּקִים. **כ** לְקִנִּים,
עָלֵיהֶם--לִהְיוֹת עָשִׂים אֵת יוֹם אַרְבַּעַה עָשָׂר
לַחֹדֶשׁ אֲדָר, וְאֵת יוֹם-חֲמִשָּׁה עָשָׂר בּוֹ; בְּכָל-
שָׁנָה, וְשָׁנָה. **כ** בְּיָמֵם, אֲשֶׁר-נָחוּ בָהֶם הַיְּהוּדִים
מֵאֵיבֵיהֶם, וְהַחֹדֶשׁ אֲשֶׁר נִהְפָּךְ לָהֶם מִיָּגוֹן
לְשִׂמְחָה, וּמֵאָבֶל לְיוֹם טוֹב; לַעֲשׂוֹת אוֹתָם, יָמֵי
מְשֻׁתָּה וְשִׂמְחָה, וּמְשַׁלַּח מְנוֹת אִישׁ לְרֵעֵהוּ,

עשרת בני המן
הולכים בדרכי
אביהם...
לתליה

אסתר מבקשת
יום הארכה
למלחמה

קביעת חג,
מסורת ושמחה
לדורות

פרסום הנס
בתפוצה רחבה

סוף טוב
הכל טוב...

וּמְתָנוּת לְאֵבִינִים. **כ** וְקָבַל, הַיְּהוּדִים, אֵת
אֲשֶׁר-הַחֲלוּ, לַעֲשׂוֹת; וְאֵת אֲשֶׁר-כָּתַב מְרַדְכִי,
אֵלֵיהֶם. **כ** כִּי הָמֶן בֶּן-הַמְּדִנָּה הָאֲגָגִי, צִרַר כָּל-
הַיְּהוּדִים--חָשֵׁב עַל-הַיְּהוּדִים, לְאַבְדָם; וְהָפֵל
פֹּדֵר הוּא הַגּוֹרֵל, לְהָמֵס וּלְאַבְדָם. **כ** וּבִבְזָה,
לִפְנֵי הַמֶּלֶךְ, אָמַר עִם-הַסֵּפֶר, יָשׁוּב מִחֲשַׁבְתּוֹ
הָרָעָה אֲשֶׁר-חָשֵׁב עַל-הַיְּהוּדִים עַל-רֹאשׁוֹ;
וְתִלְּוּ אוֹתוֹ וְאֵת-בְּנָיו, עַל-הָעֵץ. **כ** עַל-כֵּן קָרָאוּ
לְיָמֵם הָאֵלֶּה פּוּרִים, עַל-שֵׁם הַפֹּדֵר--עַל-כֵּן,
עַל-כָּל-דְּבָרֵי הָאֲגֻדָּה הַזֹּאת; וּמִה-רָאוּ עַל-
כָּה, וּמִה הִגִּיעַ אֵלֵיהֶם. **כ** קִיְּמוּ וְקָבַל (וְקָבְלוּ)
הַיְּהוּדִים עָלֵיהֶם וְעַל-זֶרְעָם וְעַל כָּל-הַנְּלוּיִם
עָלֵיהֶם, וְלֹא יַעֲבֹד--לִהְיוֹת עֹשִׂים אֵת שְׁנֵי
הַיָּמִים הָאֵלֶּה, כְּכַתְּבָם וְכִזְמָנָם: בְּכָל-שָׁנָה,
וְשָׁנָה. **כ** וְהַיָּמִים הָאֵלֶּה נִזְכָּרִים וְנַעֲשִׂים בְּכָל-
דּוֹר וָדוֹר, מְשֻׁפָּחָה וּמְשֻׁפָּחָה, מְדִינָה וּמְדִינָה,
וְעִיר וְעִיר; וַיְמִי הַפּוּרִים הָאֵלֶּה, לֹא יַעֲבֹרוּ
מִתּוֹךְ הַיְּהוּדִים, וְזָכָרָם, לֹא-יִסּוּף מִזֶּרְעָם. **(ס)**
כ וְתִכְתֹּב אֶסְתֵּר הַמַּלְכָּה בַּת-אֲבִיחַיִל, וּמְרַדְכִי
הַיְּהוּדִי--אֶת-כָּל-תַּקְּףָהּ: לְקַנֵּם, אֵת אֲגֻדַּת
הַפָּרִים הַזֹּאת--הַשְּׁנִית. **ל** וַיִּשְׁלַח סְפָרִים אֶל-
כָּל-הַיְּהוּדִים, אֶל-שֶׁבַע וְעֶשְׂרִים וּמֵאָה מְדִינָה--
מַלְכוּת, אֲחֻשְׁרוּשׁ: דְּבָרֵי שְׁלוֹם, וְאַמֶּת. **לא**
לְקַנֵּם אֶת-יָמֵי הַפָּרִים הָאֵלֶּה בְּזִמְנֵיהֶם, כְּאֲשֶׁר
קִנִּים עָלֵיהֶם מְרַדְכִי הַיְּהוּדִי וְאַסְתֵּר הַמַּלְכָּה,
וְכְאֲשֶׁר קִיְּמוּ עַל-נַפְשָׁם, וְעַל-זֶרְעָם: דְּבָרֵי
הַצּוּמוֹת, וְהַעֲקָתָם. **לב** וּמֵאֲמַר אֶסְתֵּר--קִנִּים,
דְּבָרֵי הַפָּרִים הָאֵלֶּה; וְנִכְתָּב, בַּסֵּפֶר. **(ס)**

פרק י

א וַיֵּשֶׁם הַמֶּלֶךְ אֲחֻשְׁרֵשׁ (אֲחֻשְׁרוּשׁ) מִסַּע-
הָאֲרָץ, וְאֵי הַיָּם. **ב** וְכָל-מַעֲשֵׂה תִקְפוֹ, וְגִבּוּרָתוֹ,
וּפְרִשְׁתִּי גְדֻלַּת מְרַדְכִי, אֲשֶׁר גָּדְלוֹ הַמֶּלֶךְ--הַלּוֹא-
הֵם כְּתוּבִים, עַל-סֵפֶר דְּבָרֵי הַיָּמִים, לְמַלְכִי,
מִדִּי וּפָרָס. **ג** כִּי מְרַדְכִי הַיְּהוּדִי, מְשֻׁנָּה לְמֶלֶךְ
אֲחֻשְׁרוּשׁ, וְגָדוֹל לַיְּהוּדִים, וְרָצִי לְרֹב אֲחֵיו--
דִּדְשׁ טוֹב לַעֲמּוֹ, וְדִבֵּר שְׁלוֹם לְכָל-זֶרְעוֹ. **(ש)**

ברכות שלאחר המגילה

ברוך אתה יי א-להינו מלך העולם
הרב את ריבנו, והדן את דיננו והנוקם את
נקמתנו, והמשלם גמול לכל אויבי נפשנו,
והנפרע לנו מצרינו, ברוך אתה יי, הנפרע
לעמו ישראל מכל צריהם, הא-ל המושיע

יחד - מחזקים את הזהות היהודית

מעל 300,000
משתתפים בשנה

יחד זהות יהודית בקהילה

על התוכנית

תכנית יחד - מבית רשת אור תורה סטון מסייעת למתנסים ולמרכזים קהילתיים ברחבי הארץ לפתח את תחום הזהות היהודית - ישראלית - ציונית בקהילה. בכח אדם, ידע, משאבים, ליווי והשתלמויות. החברה למתנ"סים של משרד החינוך היא שותפה מרכזית של התכנית.

פעילות

מעגל השנה - חגי ישראל בהם הרכזים מארגנים פעילויות קהילתיות לפני או במהלך כל חג, בהם הציבור חווה ולומד את ערכי החג.

מעגל החיים - יצירת מסגרות לימוד של סדרות מפגשים סביב מעגל החיים כגון בר/בת מצוה, זוגיות, חינוך ילדים, תנ"ך, פרשת שבוע, פילוסופיה יהודית, סיורים בעקבות התנ"ך, קבלות שבת ועוד.

חזון

1. חיזוק הזהות היהודית-ישראלית-ציונית.
2. יצירת דיאלוג ואיחוי שסעים בחברה הישראלית דרך הזהות היהודית כמכנה משותף.
3. פיתוח קהילתיות סביב המתנ"ס/מרכז קהילתי

מוזמנים ליצור איתנו קשר: ☎ 02-5880910 📠 02-5880908 🌐 www.yachadzehut.org.il 📧 yachad@ots.org.il 📌 יחד זהות יהודית בקהילה

צהר מבטיחה את עתידה היהודי של מדינת ישראל

היו שותפים באחדותה ובשמירת זהותה היהודית של מדינת ישראל

